

L'HORA NOVA

UNA SOLA CONSIGNA: CATALUNYA!!!

En l'acte celebrat suara per les esquerres catalanes al Palau de Belles Arts, aquestes exposaren amb una claredat que no deixa lloc a dubtes, quines haurien d'ésser les directrius que s'haurien d'autoimposar totes les organitzacions que formen el front antifeixista per a poder arribar ben aviat a la victòria.

El President de Catalunya, Companys, deia, en el seu parlament abrandat i ple d'objeccions, que hauríem de tenir en compte que «una revolució que no imposi unes directives i no tingui un poder disciplinari enèrgic i responsable, està condemnada al fracàs». I bé, és que per ventura podem tenir tots la consciència tranquil·la per haver complert amb la nostra obligació i deure? Si bé ens ho miréssim hauríem de reconèixer que no.

Tots hem volgut — i volem encara — que se'ns reconeixi que som més revolucionaris que els altres.

Que les consignes que ens donen les nostres respectives organitzacions són les que s'han d'acatar.

Que l'organització a la qual nosaltres militem és la que ha de portar la direcció en els moments actuals.

En fi, una sèrie podríem dir-ne de nícieses que més valdria que les arrecorressim i ens dediquéssim, únicament i exclusiva a voler guanyar la guerra.

De què ens serviria l'haver volgut estructurar ja ara una revolució, si les apetències nostres ens fessin perdre la guerra? No ens serviria de res.

Deixem, doncs, de banda totes les petiteses que només ens destorben i volgüem acatar una sola disciplina.

Tenim un govern, el de la Generalitat. En ell hi estan representades totes les forces antifeixistes de la nostra terra; el seu President ens ha donat una sola consigna: CATALUNYA!! CATALUNYA!! CATALUNYA!!

I. FRANQUESA

LA SISENA COLUMNA

Es cosa sabuda que tant en el territori dominat interinament pels facciosos, com en el territori dominat per les forces lleials, hi conyuen a desgrat una sèrie d'individus disconformes amb el règim imperant. La disconformitat és completament d'ordre social, perquè en aquesta lluita, els uns volen imposar i mantenir els privilegis de classe i nosaltres volem alliberar-nos de la esclavitud econòmica i establir un ordre més just i equitatiu.

Hi ha, però, dues classes d'individus que podem conceptuar com a desafectes al règim; aquells que conspiren i actuen i aprofiten tots els mitjans per a sabotejar-lo, i aquells altres que són netament passius i saben subjectar-se a les noves modalitats econòmiques. Els primers són els que constitueixen la cinquena columna i per tant estem obligats a vetllar llur actuació i punir les extralimitacions comprovades, sempre, però, d'acord amb la llei; els segons són únicament adversaris de pensament i per aquest sol concepte se'ls ha de tractar de manera diferent, perquè el pensament no delinqueix. Són únicament els actes els que constitueixen matèria delictiva.

Si la cinquena columna existeix inevitablement, en canvi hem de fer els possibles d'evitar la formació de la sisena columna. Aquesta columna es forma de companys antifeixistes, però que no poden estar conformes amb certes actuacions i ordres dels dirigents. És molt difícil, per a no dir impossible, legislar de tal manera que aplegui l'assentiment de tots els elements antifeixistes. Els casos aïllats que es puguin produir no tenen més que una importància relativa i per consegüent no cal tenir-ne una preocupació excessiva. Però quan des de l'alt comandament es donen ordres i decrets, sense suspesar-ne l'abast i s'intenta anul·lar tot l'esforç i treball d'organització de companys que des del començament han esmerçat, sense retribució de cap mena, llur voluntat i intel·ligència al servei de la causa, és natural i humà que aquests decrets siguin considerats vexatoris i per tant no comptin amb la conformitat dels companys afectats.

I encara seria tolerable, si els canvis que uns decrets presuposen, marqués una orientació que estés d'acord amb les necessitats del moment i amb la voluntat del poble, però, si us hi fixeu bé, veureu que gairebé sempre no tenen altre objecte que crear una plantilla de partit i així augmentar inútilment les despeses burocràtiques.

Aquesta manera d'actuar és sempre de resultats negatius. La revolució i la guerra no es guanyen restant, sinó sumant, i cada company que per dignitat ha de deixar de col·laborar a una secció per a la qual està capacitada, representa una minva d'energies difícil de recuperar. Tots els companys antifeixistes que, per circumstàncies distintes, es veuen obligats a retirar llur activitat personal a l'obra començada, automàticament passen a formar part de la sisena columna. Els que componen aquesta columna són antifeixistes, en absolut, però són elements passius i per tant no presten l'apoi que ens és necessari que prestin.

L'anul·lació de la sisena columna serà una cosa fàcil si els elements dirigents de totes les categories actuessin d'acord amb la majoria de companys addictes i sempre de cara al poble que lluita. Un bon governant fa les lleis per a tots i d'acord amb les necessitats i aspiracions del poble i no crea privilegis. És amb justícia i rectitud com s'evitarà la formació de la sisena columna.

R. V.